

[Josiassen.]

er beregnet til 3 475. Ved Lovforslagets Gennemførelse mener man, at der vil blive en Tilgang af ca. 500 Personer. Den samlede aarlige Merudgift er anslaaet til 320 000 Kr. Heraf skal Opholdskommunen udrede ca. 96 000 Kr., den fælleskommunale Ud-ligningsfond ca. 96 000 Kr., og Resten, ca. 128 000 Kr., vil være Genstand for mellem-kommunal Refusion.

Det foreslaas endvidere, at Loven skal træde i Kraft straks. Jeg ønsker at udtale, at den foreslaaede Forbedring af de kronisk syges Stilling naturligvis vil vække Glæde ikke alene blandt de kronisk syge selv, men ogsaa hos deres paarørende. Herom er der ingen Tvivl. Jeg vil i den Forbindelse takke den højtærede Socialminister for, at det Retfærdighedskrav, de kronisk syge har, nu er i Færd med at blive opfyldt, og for den humane Tanke, som er nedlagt i Lovforslaget.

Jeg vil udtale Ønsket om, at Lovforslaget maa faa en velvillig Modtagelse her i det høje Ting. Paa mit Partis Vegne skal jeg hermed anbefale det til hurtig Gennemførelse. Jeg er vidende om, at man fra anden Side ønsker Sagen behandlet i et Udvalg. Saafremt et saadant Ønske næres og fremsættes, vil der naturligvis ikke fra mit Partis Side være noget i Vejen for, at man henviser Sagen til et Udvalg, hvad jeg senere eventuelt skal til-lade mig at foreslaa.

Bækgaard: I vor sociale Lovgivning har vi hele Tiden skelnet mellem flere Kategorier af syge. Medens vi har haft Loven om statsanerkendte Sygekasser med offentlig Støtte siden 1892 omfattende alle Arter af forbigaaende Sygdomme, er det først i 1921, at de saakaldte kronisk syge og Invaliderne kom ind under en Lovgivning om offentlig Støtte, men ogsaa der under særlige Former. Vi fik Loven om Invalideforsikring, som omfatter de egentlige Invalider, og for de kronisk syge, eller rettere en Del af dem, blev der aabnet Adgang til de statsanerkendte Sygekasser under særlige Afdelinger. At man har trukket disse Grænser mellem de forskellige Syge- eller Invaliditetsformer har vel mest været af forsikringsmæssige Grunde, idet man ikke har anset det for nødvendigt at have lige stor offentlig Støtte til de forskellige Sygdomsarter.

Den samme Grænsedragning opret-holdtes, om end man har foretaget en lidt anden Placering, i Lovene af 1933, altsaa Socialreformen, og der skelnedes der yder-

ligere mellem to Kategorier af kronisk syge. Medens tidligere, siden 1921, de kronisk syges Forhold væsentlig var ordnet i Syge-kasseloven, til Dels dog ogsaa i den daværen-de Fattiglovs § 63, blev de nu delvis flyttet over paa Loven om offentlig Forsorg, og de to Paragraffer af Loven om offentlig Forsorg, som det foreliggende Lovforslag omfatter, omhandler een Side af Støtten til de kronisk syge.

Selv om de kronisk syges Forhold har været ordnet paa en særlig Maade, har Hensigten jo været, som det ogsaa blev udtalt af den ærede foregaaende Taler, at den offentlige Støtte, som ydedes dem, skulde staa i nogenlunde Forhold til den, der ydedes Invaliderne. Der har dog været en Forskel, men naar det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Josiassen) udtalte, at Loven mange Steder ikke var rigtig praktiseret efter dens Forudsætninger, er det efter min Mening mere Lovens Bestem-melser, som er Skyld i denne Forskel i Lovens Praktisering, end det er forskel-lige Opfattelser af Lovens Bestemmelser. Der har altsaa været en Forskel. Medens Invalidernes Støtte ifølge Forsikringsprin-cippet har været baseret paa faste Regler og Takster, har Trangsmomentet — og det er det, som slækkes ved den foreslaaede Ændring —, Trangmomentet og dermed Bevillingsskønnet været mere fremhersken-de for de kronisk syges Vedkommende.

De to Paragraffer i Lovforslaget omhandler hver sin Kategori — ja, det er maaske ikke det rigtige Udtryk, men de omhandler i alt Fald to Afdelinger af de kronisk syge, dels dem, som er syge-forsikret, for det har nemlig en Del af dem kunnet være, dels dem, som ikke er det. I begge Tilfælde ønskes Trangsmo-mentet gjort mindre fremtrædende, saa at de kronisk syges Forhold i højere Grad bliver ligestillet med Invalidernes, og dette Formaal maa vist siges at være rigtigt. Den Forbedring, der for nogles Vedkom-mende kan ligge heri, kan der ikke siges noget imod, og vi kan da ogsaa for vort Partis Vedkommende tilsige vor Tilslut-ning til Opfyldelse af dette Formaal.

Men det forekommer mig, at naar man nu gaar over til mere regelbundne Bestemmelser, saaledes som vi har dem i Folkeforsikringsloven, opstaar det Spørgs-maal: Er der Grund til at opretholde denne Sondring mellem de forskellige In-validitetsformer? Jeg tænker her navnlig paa de kronisk syge og Invaliderne. Jeg tror, at Grænserne i Virkeligheden er me-get udflydende og tit vanskelige nok at